

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 28 października 2014 r.

BPK. 519.54.2014

Pani
Teresa Piotrowska
Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowna Pani Minister

Badane w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich sprawy ujawniły problemy związane z wykładnią i funkcjonowaniem przepisów ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r., Nr 628 ze zm.).

Wątpliwości dotyczą treści art. 10 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. W myśl art. 10 ust. 1 tej ustawy w przypadku, gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej nastąpiła śmierć osoby bądź nastąpiło zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, właściwy przełożony lub osoba pełniąca służbę dyżurną niezwłocznie zapewnia także uprawnionemu niezbędną pomoc, w szczególności psychologiczną lub prawną. Jednak już z art. 10 ust. 2 ustawy wynika, że powyższa pomoc prawna polega na zwrocie kosztów poniesionych na ochronę prawną do wysokości wynagrodzenia jednego obrońcy, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko uprawnionemu o czyn popełniony w związku z użyciem lub wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej, którego następstwem była śmierć osoby bądź zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa lub braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

W świetle powołanych przepisów deklarowana w art. 10 ust. 1 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej niezwłoczność zapewnienia pomocy prawnej jest niweczona, gdyż art. 10 ust. 2 tej ustawy określa czas jej udzielenia na moment zakończenia

postępowania karnego. Rodzi to wątpliwość czy mechanizm prawny przyjęty w tym zakresie w art. 10 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej odpowiada wymogom prawidłowej legislacji mającym swoje umocowanie konstytucyjne w zasadzie demokratycznego państwa prawnego określonej w art. 2 Konstytucji RP.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.) zwracam się do Pani Minister o przedstawienie stanowiska w tym zakresie. Jednocześnie mając na uwadze, że stosownie do art. 84 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej minister właściwy do spraw wewnętrznych został zobowiązany, po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, do przedstawienia Sejmowi i Senatowi oceny funkcjonowania tej ustawy, w szczególności w zakresie zasadności i skuteczności rozwiązań w niej przewidzianych, uprzejmie proszę o przekazanie Rzecznikowi Praw Obywatelskich kopii tej oceny.

Z poważaniem